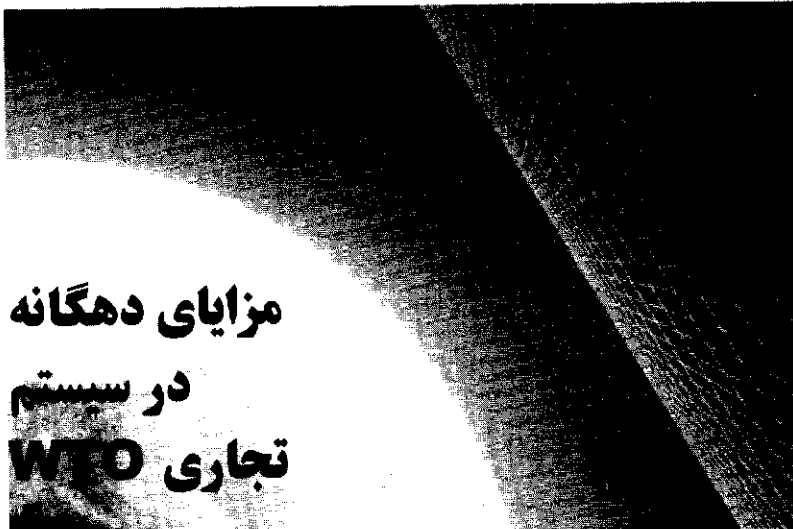

مسائل تجاری هستند. همانطور که گفته شد، دلایل منطقی زیادی در مورد اینکه چرا برخورداری از چنین سیستمی بهتر از نداشتن آن است، وجود دارد که در اینجا به ۱۰ مورد از آن اشاره می‌کنیم.

مزایای دهگانه

- ۱- این سیستم به گسترش صلح کمک می‌کند.
 - ۲- اختلافات به نحو سازنده ای حل و فصل می‌شوند.
 - ۳- قوانین سیستمی، زندگی را برای همه آسان‌تر می‌سازد.
 - ۴- تجارت آزادتر، هزینه‌های زندگی را کاهش می‌دهد.
 - ۵- کیفیت بهتر و قدرت خرید بیشتری را فراهم می‌آورد.
 - ۶- داد و ستد، مولد درآمد است.
 - ۷- تجارت، مخرب رشد اقتصاد است.
 - ۸- اصول پایه‌ای، زندگی را کارآمدتر می‌سازد.
 - ۹- دولت‌ها را در مقابل اعمال نفوذ محافظت می‌کند.
 - ۱۰- این سیستم، حکمرانی خوب را تشویق می‌نماید.
- جنگ‌های تجاری در دهه ۱۹۳۰، خوددلیلی بر این مدعاست که چگونه سیاست‌های حمایتی می‌توانند براحتی کشورها را به شرایطی سوق دهند که در آن هیچ کس برنده نبوده و همه بازنده هستند. دیدگاه کوتاه نظرانه حمایتی معتقد است که حمایت و دفاع از بخش‌های خاص در مقابل واردات، مفید به فایده خواهد بود. اما این دیدگاه، نحوه واکنش سایر کشورها و تاثیر آن را نادیده می‌گیرد. واقعیت در دراز مدت این است که هر

مزایای دهگانه

در سیستم تجاری WTO

WTO و سیستم تجاری آن، برای پول توجیبی شما، کالا و خدمات مصرفی تا مبادلات جهانی در دنیایی آکنده از آرامش بیشتر، مجموعه‌ای از منافع و مزایا را معرفی می‌کند که هر چند برخی از آن منافع بخوبی شناخته شده‌اند اما هنوز منافع دیگر آن در نزد عموم بخوبی آشکار نشده‌اند.

جهان امروز، جهانی پیچیده می‌باشد. این مقاله هر چند مختصر و موجز اما تلاش می‌کند تا ماهیت پویا و پیچیده تجارت را منعکس ساخته، اما ادعا نیز ندارد که بر تمامی مزایا، منافع اشاره کرده‌است، در تمامی جنبه‌ها کامل می‌باشد، که اگر چنین بود دیگر به مذاکرات گسترده‌تر، سیستمی متکامل‌تر و اصلاحات سالیانه مستمر نیازی نبود.

نه ادعا می‌شود که تمامی افراد با تمامی جنبه‌های WTO موافق هستند و نه امکان آن می‌رود. و به همین دلیل است که باید سیستمی جهانی ایجاد کرد. WTO مجمعی از کشورهاست که بدنبال حل و فصل اختلافات فی ما بین در خصوص

ترجمه: سیما فیاض مقدم
کارشناس ارشد بیمه

شده است که در صورت عدم رسیدگی سازنده و یکسان آنها، برخی می‌توانست به درگیری‌های سیاسی جدی ختم شود. این حقیقت که اختلافات تجاری بر مبنای موافقت‌نامه‌های WTO است نشان می‌دهد که برای قضاوت در مورد طرف حق، مبنای مشخص وجود دارد.

پس از اعلان تصمیم در مورد درست یا غلط بودن ادعا یا اختلافی، موافقت‌نامه‌های WTO چارچوبی را بدست می‌دهند که نشان‌دهنده اقدامات بیشتر بعدی است. تعداد رو به رشد اختلافات ارجاعی به GATT و سازمان جانشین آن یعنی WTO، منعکس کننده تنش رو به تزاید در جهان نیست بلکه نشان‌دهنده وابستگی‌های اقتصادی بیشتر بین کشورهاست. افزایش تعداد اعضاء GATT/WTO و این حقیقت که کشورها به این سیستم در حل و فصل اختلافات اعتقاد دارند از جمله دلایل مدعای فوق می‌باشد.

گاه مبادلات بین کشورهای دارای اختلاف می‌تواند مخرب باشد، اما همواره تلاش می‌کنند تا خود را برای انطباق با موافقت‌نامه‌ها و تعهداتی که خود تصویب کرده‌اند، سازگار سازند. کشورهایی که با یکدیگر اختلاف دارند تلاش می‌کنند تا با موافقت‌نامه‌ها خود را منطبق سازند.

سیستم مبتنی بر قوانین بجای قدرت، زندگی را برای همه آسان‌تر می‌کند، همه ما مصرف‌کننده هستیم. قیمت‌های پرداختی برای غذا و پوشاک، لوازم و وسایل لوکس متأثر از سیاست‌های تجاری است. WTO نمی‌تواند ادعا کند که همه

فصل می‌توانند به درگیری‌های جدی منجر شوند. اما در واقعیت قسمت اعظم تنش تجاری بین‌المللی کاهش می‌یابد زیرا کشورها می‌توانند برای حل و فصل اختلافات تجاری خود به سازمان‌هایی بویژه WTO مراجعه نمایند.

قبل از جنگ جهانی دوم، چنین گزینه‌ای وجود نداشت. پس از خاتمه جنگ، جامعه جهانی کشورهای فعال در امر تجارت، در مورد قواعد داد و ستد به مذاکره پرداختند که اکنون در قالب WTO به مرحله عمل درآمد. این قواعد شامل، تعهد اعضاء به

هرگاه کشورها به این اعتماد برسند که سایرین موانع تجاری ایجاد نخواهند کرد، دیگر وسوسه نمی‌شوند تا خود عمده‌کارها را جداگانه انجام دهند.

حل و فصل اختلاف خود در داخل WTO و پرهیز از اقدام یک‌جانبه است. در صورت ارجاع اختلاف به WTO، دستورالعمل WTO توجه طرفین نزاع را به قوانین جلب می‌کند. پس از جاری شدن یک قانون یا قاعده، کشورها تلاش می‌کنند خود را با آن قوانین منطبق ساخته و شاید بعداً در مورد آن قوانین به رایزنی مجدد اقدام کنند، اما علیه یکدیگر با وجود دلخوری از آن قوانین اعلان جنگ نخواهند کرد. از بدو تاسیس حدود ۳۰۰ اختلاف به WTO ارجاع

قدم حمایتی از سوی یک کشور می‌تواند براحتی به مقابله به مثل سایر کشورها منجر شود که باعث کاهش اعتماد در حیطه جهانی و حرکت به سوی ایجاد مشکلات اقتصادی جدی برای همگان خواهد بود و حتی بخش‌های حمایت شده را نیز تهدید می‌کند. پس همه ضرر خواهند کرد. اعتماد کلید پرهیز از اتخاذ سناریو بدون برنده است.

هرگاه کشورها به این اعتماد برسند که سایرین موانع تجاری ایجاد نخواهند کرد، دیگر وسوسه نمی‌شوند تا خود این کار را انجام دهند و نیز به لحاظ فضای ذهنی از آمادگی بیشتری برای همکاری برخوردارند.

سیستم تجاری WTO در ایجاد و تقویت این اعتماد، نقش حیاتی ایفا می‌کند. مذاکراتی که به توافق از راه اجماع منجر شده یا براساس قوانین، الزام آور تلقی می‌شوند از اهمیت خاصی برخوردارند.

فروشنندگان معمولاً از جنگیدن با مشتریان ناراضی هستند.

این سیستم امکان رسیدگی و حل و فصل سازنده اختلافات را فراهم می‌کند. با افزایش حجم تجارت، افزایش تعداد محصولات مبادله شده و گسترش شرکت‌ها و کشورهای فعال در داد و ستد احتمال بروز اختلاف‌های تجاری نیز افزایش می‌یابد. سیستم WTO به حل صلح آمیز و سازنده این اختلاف‌ها کمک می‌کند.

آزادسازی و گسترش تجارت می‌تواند خود پیامد منفی نیز داشته باشد. تجارت بیشتر به معنی امکان ایجاد زمینه‌هایی برای حل اختلاف می‌باشد که در صورت عدم حل و

کشورها برابر خواهند بود. اما این سیستم نابرابری‌ها را کاهش می‌دهد و به کشورهای کوچکتر امکان بیان نظرات را می‌دهد و در عین حال، قدرت‌های محیطی اقتصاد را از پیچیدگیهای مذاکره پیرامون موافقت‌نامه‌های تجاری با هر کدام از شرکاء متعدد تجاری معاف می‌کند. تصمیمات در WTO از طریق اجماع اتخاذ می‌شوند.

موافقت‌نامه‌های WTO مورد بحث همه اعضا قرار گرفته و از طریق اجماع تصویب می‌شوند که باید در پارلمانهای تمامی کشورها نیز مورد تصویب قرار گیرد.

همه باید از این موافقت‌نامه‌ها تبعیت کنند. کشورهای فقیر و غنی در به چالش کشیدن یکدیگر در چارچوب دستورالعملهای حل و فصل اختلافات WTO از حق برابری برخوردارند. از چند طریق این رویکرد زندگی را برای همگان آسان‌تر می‌سازد: کشورهای کوچک‌تر می‌توانند از قدرت چانه‌زنی بیشتری برخوردار شوند. بدون رژیم چند جانبه مانند سیستم WTO، کشورهای قدرتمند راحت‌تر می‌توانند خواسته‌های خود را به طور یکجانبه بر دیگران تحمیل نمایند. کشورهای کوچک‌تر باید با هر یک از قدرتهای بزرگ به طور جداگانه به تعامل بپردازند و کمتر می‌توانند در مقابل فشارهای ناخواسته مقاومت کنند.

علاوه بر این کشورهای کوچکتر می‌توانند در صورتی که از فرصت‌های پیش رو جهت اتحاد و جذب منابع بهره‌گیرند، عملکرد مؤثرتری را از خود نشان دهند.

مزایای فوق برای کشورهای بزرگ نیز قابل مشاهده است. قدرتهای بزرگ اقتصادی می‌توانند برای مذاکره همزمان با تمامی یا بخش اعظم طرف‌های تجاری خود از گردهمایی WTO استفاده کنند.

این امتیاز، زندگی را برای کشورهای تجاری بزرگتر راحت‌تر می‌سازد. راه جایگزین، مذاکرات چند جانبه مستمر و پیچیده با چندین کشور به طور همزمان است و هر کشور برای تجارت با هر یک از شرکاء خود دارای شرایط مختلفی است که صادرات و واردات را به امری پیچیده مبدل می‌سازد.

اصل عدم تبعیض که در موافقت‌نامه‌های WTO ایجاد شده است مانع چنین پیچیدگی‌ای می‌شود. این حقیقت که مجموعه منحصر به فردی از قواعد اعمالی به تمامی اعضا وجود دارد، تا حد زیادی کل سیستم تجاری را ساده می‌سازد.

این قواعد مورد پذیرش، به دولت‌ها دید شفاف‌تری از اینکه کدامیک از سیاست‌های تجاری قابل قبول است، می‌دهد.

کشورهای کوچکتر از قدرت چانه‌زنی بیشتری برخوردارند و زندگی برای کشورهای بزرگتر ساده‌تر است.

تجارت آزادانه هزینه‌های زندگی را کاهش می‌دهد.

همه ما مصرف‌کننده هستیم. قیمت‌های پرداختی برای غذا و پوشاک، لوازم و وسایل لوکس متأثر از سیستم‌های تجاری است.

حمایت‌گرایی، پرهزینه است و باعث افزایش قیمت می‌شود. سیستم جهانی WTO از طریق مذاکره موانع

تجاری را کاهش داده و اصل عدم تبعیض را دنبال می‌کند.

نتیجه، هزینه‌های کمتر تولید (بخاطر ارزان بودن واردات) و کاهش قیمت‌های خدمات و کالاهای نهایی است که در نهایت هزینه زندگی را پائین می‌آورد.

مطالعات زیادی نشان می‌دهد که واقعاً حمایت‌گرایی و تجارت آزادانه‌تر دارای چه تاثیری است. آنچه که در زیر می‌آید نمونه‌ای از این تاثیرات است:

ارزان‌تر شدن غذا

در صورت حمایت از بخش کشاورزی، هزینه تولید مواد غذایی بالاتر می‌رود. تا تخمینی معادل ۱۵۰۰ دلار در سال برای یک خانواده چهار نفری در اروپا، ۵۱٪ مالیات بر مواد غذایی در ژاپن، تا ۳ بیلیون دلار در سال که به صورت حساب خواربار مصرف کنندگان آمریکا اضافه می‌شود. این در صورتی است که فقط مصرف شکر را در یک سال حمایت کنند.

مذاکره پیرامون اصلاح تجارت محصولات کشاورزی، فرآیندی پیچیده است. دولت هنوز هم در حال بحث پیرامون نقش‌هایی است که سیاستهای کشاورزی در امر امنیت غذایی تا حفاظت از محیط زیست ایفاء خواهد کرد.

اما اعضای WTO اکنون در حال کاهش سوبسیدها بوده و موانع تجاری که بدترین تاثیر را دارند محدود می‌کند. در سال ۲۰۰۰، گفتگوهایی در مورد ادامه اصلاحات در بخش کشاورزی شروع شد. این گفتگوها اکنون در یک برنامه کاری گسترده‌تر لحاظ شده است که به

MPT
MEHR POLCO

شرکت بازرگانی

مشاوران امور گمرکی
(انگلیسی)
شماره ثبت: ۲۰۴۶۰۲

مشاوران امور گمرکی

- واردات

- صادرات

- ترانزیت

Custom
Consulting

- IMPORT

- EXPORT

- TRANZET

تهران - خیابان نجات الهی - خیابان فلاح پور
شماره ۴۰ - طبقه چهارم - واحد A
کد پستی ۱۵۹۹۹
تلفن: ۹-۶۲۸۰۸۸۸ فاکس: ۸۸۸۰۸۶۱۵
همراه: ۹۱۲-۱۱۱-۴۱۸
WWW.MPTMOGHADAM.COM

خواهد شد.

شرایط مشابه برای سایر کالاها
وقتی که آمریکا واردات
اتومبیل‌های ژاپنی را در اوایل دهه ۸۰
محدود کرد قیمت اتومبیل تا ۲۱٪ بین
۱۹۸۰ و ۱۹۸۴ افزایش یافت. که تقریباً
دو برابر متوسط تمامی کالاهای
مصرف بود.

هدف از این کار حفظ مشاغل در
آمریکا بود. اما حمایت‌های بیشتر
باعث کاهش یک میلیون فروش
ماشین‌های جدید شد، که به اشتغال
زدائی بیشتر منجر گردید.

اگر استرالیا خود را در سطوح سال
۱۹۹۸ حفظ کرده بود، مصرف
کنندگان استرالیایی برای هر ماشین
امروز به طور متوسط ۲۹۰۰ دلار
استرالیا بیشتر باید می‌پرداختند. در
سال ۱۹۹۵ مصرف‌کنندگان آلومینیوم
در اتحادیه اروپا، ۴۷۲ میلیون دلار
بخاطر موانع تعرفه‌ای هزینه بیشتری
متحمل شدند.

یکی از اهداف تهیه صورتجلسه
توسعه دو دهه (DDA)، دور دیگری
از کاهش تعرفه‌ها بر محصولات
صنعتی مانند کالاهای مصرفی و
تولیدی بود. برخی اقتصاددانان مانند
رابرت استرن، در دورف و براون
پیش‌بینی می‌کنند که کاهش این
هزینه‌ها تا یک سوم درآمد کشورهای
در حال توسعه را تا حدود ۵۲ میلیارد
دلار افزایش می‌دهد.

محدودیت‌های مشابه در فرانسه،
قیمت اتومبیل را در فرانسه ۳۳٪ بالا
برد. تلویزیون، رادیو و ویدئو در اثر
سیاست‌های حمایتی، گران‌تر
خواهند شد.

... و خدمات

آزادسازی در سرویس تلفن، هزینه

عنوان صورت جلسه توسعه دو دهه،
برای گردهمایی وزیران عضو
WTO در قطر به سال ۲۰۰۱ تدوین
شده است.

پوشاک ارزان‌تر

محدودیت در سر راه واردات و
عوارض گمرکی بالا باعث گردید تا
قیمت پوشاک و منسوجات آمریکا تا
۵۸ درصد در اواخر دهه ۸۰ افزایش
یابد. مصرف‌کنندگان بریتانیایی، در
هر سال برای پوشاک خود، ۵۰۰
میلیون پوند هزینه می‌کنند که نتیجه
این گونه محدودیت هاست. برای
کاناداییها، این مبلغ در حدود ۷۸۰
میلیون دلار کانادا است.

در استرالیا هر سال به طور متوسط
۳۰۰ دلار استرالیا در هر خانواده خرج
می‌شد. اگر عوارض گمرکی این
کشور در اواخر دهه ۸۰ و اوایل دهه
۲۰ کاهش نمی‌یافت.

تجارت پوشاک و منسوجات در
چهارچوب WTO در معرض یک
اصلاح عمده قرار دشت که در سال
۲۰۰۱ کامل گردید.

این برنامه شامل حذف محدودیت‌ها
برمیزان واردات است.

براساس نتایج یک محاسبه،
دولت‌ها در کشورهای غنی، در هر
سال ۳۵۰ میلیون دلار صرف حمایت
از بخش کشاورزی می‌کنند که با این
پول می‌توان ۴۱ میلیون گاو شیری را
یک بار و نیم با هواپیمای درجه یک
دور دنیا گرداند.

اگر عوارض گمرکی نیز حذف
شوند، اقتصاددانان تخمین می‌زنند
که ۲۳ میلیارد دلار شامل ۱۳/۳ میلیارد
دلار برای آمریکا، ۰/۸ میلیارد دلار
برای اروپا و ۸ میلیارد دلار برای
کشورهای در حال توسعه سود نصیب

مکالمات را کاهش می دهد. در دهه ۱۹۹۰، ۴۰٪ در هر سال برای کشورهای در حال توسعه و ۲٪ در کشورهای صنعتی با لحاظ کردن تورم، قیمت مکالمه کاهش یافت.

در چین، رقابت از یک شرکت تلفن همراه دست دوم، حداقل ۳۰٪ کاهش در قیمت مکالمه را بدنبال داشت. در غنا کاهش ۵۰٪ بود.

گروهی از اقتصاددانان به رهبری استرن، برآورد می کنند که کاهش موانع عرضه خدمات تا یک سوم، درآمد کشورهای در حال توسعه را تا ۶۰ میلیارد دلار افزایش می دهد و در سالیان آتی نیز شرایط به همین قرار خواهد بود.

این سیستم که سیستم WTO خوانده می شود اکنون به عمر ۵۰ سالگی خود رسیده است، تا این زمان ۸ نشست اصلی پیرامون مذاکرات تجاری برگزار گردیده است. موانع تجاری نسبت به موانع موجود در تاریخ سیستم تجاری مدرن، کاهش یافته است. با برداشتن مابقی، همه ما از آن بهره خواهیم برد.

آمریکا موانعی را بر سر راه واردات اتومبیل های ژاپنی اعمال کرد که باعث بالا رفتن قیمت خودرو و از دست رفتن مشاغل در صنعت اتومبیل آمریکا شد.

این سیستم، به مصرف کننده کیفیت بهتر و قدرت انتخاب برتر اعطاء می کند، به تمامی چیزهایی که اکنون در اختیار داریم فکر کنید زیرا می توانیم آنها را وارد کنیم. میوه ها، سبزیجات خارج از فصل، پوشاک و غذای غیر بومی، گل های چیده شده از سایر نقاط جهان، تمامی کالاهای خانگی، کتاب ها، فیلم ها، موزیک و

غیره. همچنین به چیزهایی فکر کنید که مردم در سایر کشورها می توانند داشته باشند. زیرا آنها را از ما خریداری کرده اند به اطراف و به تمامی چیزهایی که به اتمام می رسند نگاه کنید، اگر واردات قطع شود؟ توجه کنید! واردات به ما قدرت انتخاب بیشتر و مجموعه ای از کیفیت های برتر را عرضه می کند. حتی کیفیت کالاهای محلی می تواند بخاطر رقابت ناشی از واردات بهبود یابد. قدرت انتخاب تنها محدود به کالاهای مصرفی در قالب تمام شده نیست. بلکه شامل مواد اولیه قطعات و تجهیزات تولیدی نیز می باشد. این

سیستم جهانی WTO از طریق مذاکره، موانع تجاری را کاهش می دهد و اصل عدم تبعیض را بدنبال می کند.

ویژگی، دامنه محصولات نهایی و خدماتی را که توسط تولیدکنندگان داخلی ساخته شده بسط می دهد و تنوع تکنولوژیکی را به بار می آورد.

بدنبال در دسترس قرار گرفتن تجهیزات تلفن، خدمات نیز در کشورهایی که این تجهیزات را تولید نمی کردند، گسترش یافت.

گاهی اوقات موفقیت یک محصول یا سرویس وارداتی در بازار داخلی می تواند مشوق تولید آن در داخل و رقابت تولیدکنندگان داخلی باشد، که تنوع محصولی و مارکی و تولید

داخلی را افزایش می دهد.

در صورتی که تجارت به ما امکان واردات بیشتر را بدهد برای سایرین نیز تمایل خرید بیشتر محصولات ما را فراهم می کند، درآمد ما بالا رفته و امکان برخورداری از انتخاب بهتر را فراهم می کند.

تجارت مولد درآمد است.

کاستن از موانع تجاری باعث افزایش داد و ستد می شود. که باعث افزایش درآمد ملی و شخصی می گردد اما تحولاتی نیز لازم است.

برآوردهای صورت گرفته توسط WTO برای ارزیابی تاثیر معاملات تجاری حاصل از نشست اروگوئه نشان دهنده افزایش ۵۱۰ تا ۱۰۹ میلیون دلاری در درآمد جهانی بود، که البته مفروضات محاسبه و حاشیه خطا در آن لحاظ شده است.

تحقیقات جدیدتر نیز ارقام مشابه ای را منعکس می کند. اقتصاددانان برآورد می کنند که کاستن یک سومی از موانع تجاری در بخش کشاورزی، تولید و خدمات می تواند اقتصاد جهانی را تا ۶۱۳ میلیارد دلار تقویت کند که معادل اضافه کردن حجم درآمد کانادا به کل اقتصاد جهان است. در اروپا، کمیسیون اتحادیه اروپا تخمین می زند که بین سالهای ۸۱ تا ۹۶ درآمد این اتحادیه تا ۱/۵-۱/۱ درصد بالاتر از میزان درآمد حاصل از عدم اتحاد بازار بود.

لذا داد و ستد به طور مشخص درآمدها را تقویت می کند. تجارت چالش هایی را نیز پیش روی تولیدکنندگان داخلی قرار می دهد که حاصل واردات است. اما این حقیقت که در این جا درآمد مضاعفی وجود دارد به این معنی است که منابعی برای

خود را به صادرات مدیون هستند که ۱/۳ میلیون شغل در بین سالهای ۹۴ تا ۹۸ ایجاد شد. چنین مشاغلی با امنیت و درآمد بهتری همراه هستند. در مکزیک، بهترین مشاغل، مشاغل مرتبط با فعالیتهای صادراتی است. بخش هایی که ۶۰٪ تولید فرد را صادر می کنند، دستمزدی به میزان ۳۹٪ بیشتر از سایر بخش ها به کارگران پرداخت می کنند. کارخانه های Maqui Ladora، ۳/۵ برابر حداقل دستمزد کشوری، حقوق پرداخت می کنند.

حقایق فوق نشان دهنده تاثیر نامطلوب حمایت گرایي بر اشتغال است. قبلاً به مثال صنعت خودرو در آمریکا اشاره شد، موانع تجاری طراحی شده برای حمایت از اشتغال در آمریکا از طریق محدود کردن واردات از ژاپن باعث افزایش قیمت های خودرو در آمریکا شد و فروش آن را پایین آورد و بسیاری را بیکار نمود. به عبارت دیگر تلاش برای مقابله با مشکل در کوتاه مدت از طریق محدود کردن داد و ستد خود به مشکل بزرگتری در بلند مدت تبدیل شد.

حتی وقتی که یک کشور در اعمال تغییرات و تعدیلات با سختی روبرو است استفاده از رویکرد حمایت گرایي، می تواند شرایط را بدتر کند.

برخورد تبعیض آمیز تجارت را پیچیده تر می سازد.

اصول پایه ای سیستم را به لحاظ اقتصادی کارآمدتر کرده و هزینه ها را پائین می آورد. بسیاری از مزایای سیستم تجاری را نمی توان براحتی در چند مورد خلاصه نمود، اما این عدم

کارگران بیکار شده و متاثر از واردات منجر نخواهد شد.

این وضعیت در سراسر جهان یکسان نیست. طول متوسط زمانی برای یک کارگر جهت پیدا کردن شغل جدید می تواند در یک کشور نسبت به کشور دیگر با شرایط مشابه طولانی تر باشد. به عبارت دیگر، برخی کشورها در اعمال تغییرات و تعدیلات بهتر عمل می کنند.

به عبارتی برخی از کشورها دارای سیاستهای تنظیمی کارآمدتری هستند. کشورهای فاقد چنین سیاستهایی، فرصتهای پیش رو را از دست می دهند. مثالهایی وجود دارد

تجارت مولد رشد اقتصادی است و می تواند و زمینه مناسبی برای اشتغال زایی می باشد.

که نشان می دهد فرصت ها، مورد استفاده برخی از کشور قرار گرفته اند. کمیسیون اتحادیه اروپا تخمین می زند که ایجاد یک بازار مشترک به معنی ایجاد ۳۰۰ هزار تا ۹۰۰ هزار شغل بیشتر نسبت به عدم وجود این بازار است. اغلب دورنمای رفاه شغلی در شرکت های فعال در امر داد و ستد، درخشان تر است.

سیاست گذاری غیر منعطف و دقیق به قدرت بالقوه اشتغال زایی تجارت آزادتر صدمه می زند. در آمریکا، ۱۲ میلیون نفر، مشاغل

دولت ها وجود دارد و می توانند مزایای حاصله گروه های پردرآمدتر را مجدداً توزیع کنند. برای مثال جهت کمک به شرکت ها و کارگرانی که نسبت به قبل در صورت دریافت منابع جدید بهره ورتر و رقابتی تر خواهند شد یا با تبدیل فعالیت ها به وضعیت تولیدی بهتر دست می یابند.

این حقیقت که درآمد بیشتری وجود دارد به آن معنی است که منابع توزیعی بیشتری در دسترس دولت قرار دارد.

تجارت مولد رشد اقتصادی است و می تواند زمینه مناسبی برای اشتغال زایی باشد. تجارت زمینه بالقوه اشتغال زایی می باشد. در عمل دلایل واقعی وجود دارند که موانع تجاری محدودتر، محرک اشتغال زایی است. اما این تصویر متاثر از چندین عامل دیگر نیز می شود. با وجود این، جایگزین دیگر، حمایت گرایي، راه برخورد با مشکل اشتغال نمی باشد.

براحتی نمی توان با مشکل اشتغال روبه رو شد. ادله قوی وجود دارد که تجارت، رشد اقتصادی را تقویت می کند، رشد اقتصادی خود به ایجاد مشاغل بیشتر منجر می شود. همچنین است کاهش مشاغل حتی در صورت تجارت. اما تجزیه و تحلیل مطمئن این مسئله، حداقل دو مشکل را بوجود می آورد.

مشکل اول، عوامل دیگری نیز دخیل است. برای مثال پیشرفت فنی تاثیر قوی به اشتغال و بهره وری داشته است که به برخی مشاغل ضربه زده و سایر مشاغل را تقویت می کند.

مشکل دوم، اگرچه تجارت درآمد ملی و رفاه را تقویت می کند، این افزایش الزاماً به اشتغال جدید برای

امکان از اهمیت آنها نمی‌کاهد. مزایای سیستم حاصل، اصول پایه‌ای است که قلب سیستم را شکل می‌دهد و زندگی را برای شرکت‌های درگیر در تجارت و تولیدکنندگان کالا و خدمات آسان‌تر می‌سازد.

تجارت، تقسیم نیروی کار را بین کشورها ممکن می‌سازد و استفاده کارآمدتر و متناسب‌تر از منابع را برای تولید ممکن می‌کند. اما سیستم تجاری WTO، مزایای فراتر از این موارد بدست می‌دهد. کفایت و کارآمدی را افزایش داده و بخاطر اصول مهم سیستمی هزینه‌ها را بیشتر کاهش می‌دهد.

وضعیتی را تصور کنید که در آنجا هر کشور نرخ‌های عوارض گمرک مختلف و قوانین متفاوتی را برای واردات از کشورهای دیگر، تنظیم می‌کنند. تصور کنید که شرکتی می‌خواهد مواد خامی را برای تولیدات خود وارد کند. مس برای سیم، مدارهای چاپی برای کالاهای برقی. برای این شرکت، تنها عامل، قیمتی‌های اعلامی سایر شرکت‌ها در سراسر جهان نخواهد بود. این شرکت باید در مورد نرخ‌های گمرکی مختلف بسته به منبع واردات محاسبات مختلفی انجام داده و هر کدام از مقررات اعمالی به محصولات هر کشور را مطالعه کند. لذا خرید مقداری مس یا مدار چاپی به یک مسئله پیچیده بدل خواهد شد.

یعنی، به زبان ساده، مسئله تبعیض است. تصور کنید که دولت شما اعلان می‌کند که برای تمامی واردات از تمامی کشورها، نرخ‌های گمرکی و مقررات یکسانی را اعمال خواهد کرد و دیگر منبع و نوع محصولات اهمیت

نخواهد داشت. در این صورت برای شرکت فوق، شرایط سهل‌تر خواهد شد. تامین منابع مورد نیاز راحت‌تر و ارزان‌تر صورت خواهد پذیرفت. برخورد بدون تبعیض برای همه سودمند خواهد بود.

عدم برخورد تبعیض‌آمیز، یکی از اصول کلیدی سیستم تجارت WTO است. سایر اصول عبارتند از: **□ شفافیت** (اطلاعات شفاف در مورد سیاست‌ها، قوانین و مقررات). **□ قطعیت بیشتر** در مورد شرایط تجاری (تعهدات به کاهش موانع تجاری و افزایش دسترسی سایر کشورها به بازارهای دیگر کشورها) نوعی الزام حقوقی است.

□ ساده‌سازی و استانداردسازی دستورالعمل‌های گمرکی، حذف نوار قرمز بانک متمرکز اطلاعاتی و سایر اقدامات و سنج‌ها برای ساده‌سازی تجارت تحت عنوان "تسهیل داد و ستد".

اصول فوق هزینه‌ها را کاهش داد، تجارت را ساده‌تر ساخته و اعتماد را در آینده افزایش می‌دهد. یعنی مشاغل جدید و کالا و خدمات بهتر برای مشتریان. قواعد و مقررات شفاف، عناصر کلیدی هستند.

سیستم تجاری WTO دولت‌ها را در مقابل منافع موزج مورد حمایت قرار می‌دهد.

سیستم GATT/WTO که در نیمه دوم قرن بیستم شکل گرفت، به دولت‌ها کمک می‌کند تا دیدگاه متوازن‌تری را در مورد سیاست‌گذاری تجاری داشته باشند. دولت‌ها از موقعیت بهتری برای دفاع از خود در برابر اعمال نفوذ گروه‌های فشار

برخود دارند، زیرا می‌توانند بر جایگزین‌های تجاری تمرکز کنند که به نفع تمامی طرف‌هاست.

یکی از درسه‌های گرفته شده از حمایت‌گرایی که اوایل قرن بیستم را تحت تسلط خود داشت، صدمه‌ای بود که ناشی از نفوذ سیاسی تا توازن گروه‌های فشار در آن زمان است که نتیجه این اعمال نفوذ، سیاست‌گذاری محدود کننده‌ای است که به جنگ تجاری بدون برنده منجر گردید. در یک نگاه سطحی محدود کردن واردات به نظر راه مؤثری برای حمایت از بعضی از بخش‌هاست. اما باعث ضرر دیدن سایر بخش‌ها می‌شود که نباید این جریمه را پردازند. اگر شما از صنعت پوشاک حمایت کنید مردم باید هزینه بیشتری پردازند تا لباس بخرند که خود باعث تحمیل هزینه بر دستمزدهای کارگران کشور می‌شود.

حمایت‌گرایی می‌تواند موجب انتقام جویی و مقابله به مثل سایر کشورها شود. در دهه ۲۰ و ۳۰ همین وضعیت بوجود آمد که فاجعه آمیز بود. حتی بخش‌های حمایت شده نیز در نهایت دچار ضرر شدند. دولت‌ها باید در مقابل فشار گروه‌های فشار مسلح شوند و WTO در این راه به آنها کمک خواهد کرد.

سیستم GATT/WTO دامنه عریضی از بخش‌های اقتصاد را پوشش می‌دهد. لذا اگر در طول مذاکرات تجاری GATT/WTO گروهی بخواهد دولتش را تحت فشار قرار دهد تا بخش خود را تحت حمایت دولت درآورد، آن دولت می‌تواند با این استدلال که قرار می‌دهد در مقابل آن فشار مقاومت کند. دولت‌ها به

توضیحات

مشخصات: WTO

مقر: ژنو، سوئیس

تاسیس: ۱ ژانویه ۱۹۹۵

مؤسس: حاصل مذاکرات نشست اروگوئه

۱۹۸۶-۹۴

عضویت: ۱۴۶ کشور (تا آوریل ۲۰۰۳)

بودجه: ۱۵۵ میلیون فرانک سوئیس برای سال

۲۰۰۳

کارکنان اداری: ۵۶۵ نفر

ریاست: دبیر کل

وظایف:

✓ اداره و ثبت موافقت‌نامه‌های تجاری WTO

✓ برگزاری نشست‌ها برای مذاکرات تجاری

✓ رسیدگی به اختلافات تجاری

✓ نظارت بر سیاست‌های تجاری در سطح ملی

✓ کمک فنی و آموزش برای کشورهای در حال

توسعه

✓ همکاری با سایر ارگانهای خارجی

منابع:

سازمان تجارت جهانی به طور خلاصه و ۱۰ سوء

تفاهم عمومی در مورد آن جزوات ضمیمه این

جزوه.

داد و ستد در آینده: مقدمه‌ای بر WTO (انتشار

در قالب شناخت WTO) در کتابچه و

نسخه‌های الکترونیکی قابل استخراج از

انتشارات WTO یا وب سایت:

<http://www.wto.org>

راهنمای نشست اروگوئه:

از طریق معاونت WTO، گزارش مشترک بین

WTO و کلدورلا و اینترنت‌شنال

مجله اصلی:

خبرنامه ماهیانه WTO قابل استنتاج از وب

سایت WTO وب سایت www.wto.org

این شرایط زمینه‌هایی را برای فساد بوجود می‌آورد. به طور مثال در تخصیص سهمیه‌ها، بین تاجران موارد زیادی وجود دارد که در جهان مشاهده شده است. به عبارت دیگر سهمیه‌ها یک راه بسیار نامطلوب برای محدود کردن تجارت هستند. دولت‌ها در چارچوب موافقت‌نامه‌های WTO و گزینش، این راه را رد می‌کنند.

با وجود این، سهمیه‌های مختلف در بیشتر کشورها همچنان برقرار است و دولت‌ها قویاً این استدلال را مطرح می‌کنند که مجبور به استفاده از این سهمیه‌ها هستند.

اما براساس موافقت‌نامه‌های WTO، این سهمیه‌ها تحت کنترل در می‌آیند و تعهداتی برای کاهش یا حذف بسیاری از آنها بویژه در بخش منسوجات ابراز شده است. بسیاری دیگر از موافقت‌نامه‌های WTO می‌تواند باعث کاهش فساد و حکمرانی بد شود. شفافیت (مانند انتشار اطلاعات در مورد مذاکرات تجاری) جنبه‌های دیگر تسهیل داد و ستد، معیارهای شفاف‌تر برای مقررات ناظر بر ایمنی و استانداردهای محصولات و عدم تبعیض امکان تقلب و زد و بند را کاهش می‌دهد.

در اغلب موارد دولت‌ها از WTO به عنوان محدودیت خارجی مغلوب بهره می‌گیرند تا سیاست‌های خود را تعیین کنند، ما این کار را نمی‌توانیم انجام دهیم زیرا مقررات WTO را نقض می‌کند. قوانین WTO زمینه‌های فساد را کاهش می‌دهد.

طور منظم از این تکنیک بهره می‌برند. دولت‌ها از موقعیت بهتری برای دفع فشارهای داخلی گروه‌های نفوذ برخوردارند. این سیستم حکمرانی خوب را تشویق می‌کند.

براساس دو قاعده در WTO، پس از پذیرش تعهد برای آزادسازی تجارت یا یک بخش اقتصادی، برگشت از این مسیر، مشکل است. این قواعد مانع برخی از سیاست‌های غیر عادلانه هستند. برای شرکت‌ها این شرط به معنی قطعیت بیشتر و وضوح شرایط تجاری است. برای دولت‌ها این امر به معنی دیسپلین مناسب برای اداره اقتصاد است. این قواعد شامل تعهداتی برای عدم استفاده از سیاست‌های غیر معقولانه می‌باشد. حمایت‌گرایی به طور کلی امری غیر معقول است. زیرا صدماتی را در داخل و خارج بوجود می‌آورد که قبلاً بدان اشاره شد.

انواع خاص موانع تجاری باعث صدمات مضاعف می‌شود زیرا این موانع زمینه‌های فساد و سایر شرایط نامطلوب را بوجود می‌آورند.

یک نوع از موانع تجاری که قوانین WTO سعی در مقابله با آن دارد سهمیه است. برای مثال محدود کردن صادرات و واردات به سطح مشخص برای هر سال.

از آنجا که سهمیه‌ها منابع را محدود می‌کند، قیمت‌ها به طور مصنوعی افزایش یافته و سودهای بزرگ غیرعادی ایجاد می‌کنند (اقتصاددانان در مورد Rent سهمیه صحبت می‌کنند) این سود را می‌توان برای تحت نفوذ قراردادن سیاست‌ها به کاربرد، زیرا پول بیشتری برای اعمال نفوذ در دسترس می‌باشد.